

Nemci že obkoljujejo Pariz

Nemške čete so prekoračile reko Marne pri Chateau-Thierry in so samo še kakih 20 milj od Pariza. — Pariz je zdaj v dosegi nemških topov od treh strani. — Nemci so bližje Pariza kot so bili leta 1914.

ANGLIJA HITI Z TANKI, MOŠTVOM IN TOPOVI NA POMOČ FRANCOZOM

Berlin, 13. jun. — Nemško vrhovno poveljstvo poroča, da je Pariz obkrojen od treh strani in da je celo beg proti jugu odrezan civilnemu prebivalstvu, ker obsipljejo vsa pota iz Pariza proti jugu nemška letala s krogami. Nemške čete, ki so vidle že razločno znani Eifelov stolp v Parizu, sklepajo močno verigo od treh strani Pariza. Po mnenju Nemcev je usoda Pariza zapetena, ker je že v dosegu nemških topov. Nemško poročilo trdi, da so čete, ki operirajo ob reki Oise samo še dvanaest milj in pol od Pariza. V istem času poročajo, da so Nemci zajeli ob Rokavskem prelivu 20.000 Francozov, med njimi več generalov.

Nekje v Franciji (kraj se drži strogo tajno), se je sešel večeraj vojni koncil zaveznikov, katerega sestanka so se udeležili: francoski premier Reynaud, vrhovni poveljnik Weygand, maršal Petain, angleški premier Churchill, vojni tajnik Anthony Eden in general Dill. Doznava se, da se je koncil sporazumel na jako važnih določbah, toda podrobnosti niso znane. Gotovo so se pa posvetovali, kako bi ustavili Nemce pred Parizom.

London, 13. junija. — Anglija pošilja z vso naglico v Francijo tanke, topove in moštvo, da pomaga stiskanim Francozom. V istem času so pa angleški letalci bombardirali sovražne postojanke vse od Afrike pa do Norveške. Anglija pravi, da bo poslala zadnjega vojaka, ki ga more pregrešiti doma v Francijo in vsak top, ki se lahko strelja, da se ustavi Nemce pred Parizom. Med četami, ki so šle na pomoč v Francijo so poljski in angleški vojaki, ki so jih vzeli iz Narvika, norveškega pristanišča, ki so ga Angleži zapustili. Vse angleško časopisje pozivlja vladu, naj pošlje vsako možno pomoč Franciji, ker se nikakor ne sme dopustiti, da bi padel Pariz. Če bo zavrnjen Nemec od Pariza, bo izgubil vojno. Toda če pa zavzame Pariz, se bo morali boriti toliko časa, da ga zopet izženemo, piše angleško časopisje.

Tours, Francija, 13. junija. — Nemške čete so prekoračile reko Marne pri slavem Chateau-Thierry, kjer so se vršili v svetovni vojni tako strašne bitke in kjer so bili leta 1914 Nemci ustavljeni s pomočjo ameriških čet. Nemci prodirajo proti Parizu v polkrogu od treh strani. Da bi zavzeli Reims, kjer je slavna katedrala, so vrgli Nemci v boj 80.000 mož in 3.000 tankov. Francozi ne priznavajo, da bi Nemci zavzeli Reims, priznajo pa, da so nemške čete že prešle mesto na obeh straneh. Kljub silnim nemškim naskokom pa Nemci le počasi napredujejo proti Parizu. Francozi trdijo, da se odločilna bitka še ni vršila. Francoski poveljnik Weygand je skrajšal svojo bojno črto in prizadeva strašno izgube Nemcem. Poroča se, da so Nemci

5000 letal na dan! Washington, D. C. — Edsel Ford, predsednik Ford Motor Co. se je izrazil, da bi njegove tovarne lahko izdelale 5.000 letal na dan in ne samo 1.000, kot se je izrazil njegov oče, Henry Ford. Oba Forda, oče in sin, sta si že ogledala ameriška bojna letala. S seboj sta imela tudi svoje inženirje, ki bodo napravili načrte za masno produkcijo, če bi Fordova družba dobila naročilo od vlade.

Izgubljen suknjič

Izgubil se je suknjič (rekel), v katerem je bilo več važnih listin. Kdor ga je našel je prosen, da ga prinese nazaj na 1072 E. 68th St.

Pozor pred podpis!

Povedalo se nam je, da se po Collinwoodu podpira podpise na gotove listine. Nabiranci pa ne povedo, v kake svrhe se nabirajo podpise. Opozorjamo naše ljudi, naj se ne podpišejo, dokler se dobro ne prepričajo za kaj gre.

TRAGEDIJA DEKLETA, KI JE ZAUPALA TUJCU

Lorain, O. — 17 letna Velma je zapeljal domov Ruth na 920 Erison, ki je zadnji teden građurala na višji šoli, je danes mrtva in policija išče nekega nepoznanega moškega, ki jo je v terek ponoči vzel na avto izpred neke gostilne. Velma in Ruth Ford sta bili zvečer na neki zabavi, potem sta šli pa še v gostilno. Ko sta odšli kmalu po polnoči iz prostora, se je nek neznanec ponudil, da ju pelje domov v svojem avtu. Nespametni dekletu sta ponudbo sprejeli. Najprej

Mehika je na strani zaveznikov in U. S.

Mexico City. — Minister za notranje zadeve, Manuel Garcia Tellez, je pozval k sebi vse lastnike in poslovalce glavnih dnevnikov ter jim je povedal, da je Mehika brez vprašanja na strani zaveznikov in da bo v vseh ozirih sodelovala z Zed. državami. Zlasti je minister poudarjal, da podpira Mehika Francijo. Anglije ni omenil, ker trenutno državi nimata medsebojnih diplomatskih zvez. Nato je minister apeliral na časopisje, da podpira vladu v tej njeni politiki.

Predsednik Cardenas ni bil navzoč, toda razumeti je, da je bil ta sestanek sklican na njegovo željo in minister je govoril samo v imenu predsednika. Minister tudi ni omenil Nemčije, je pa strogo obsodil vstop Italije v vojno.

Ta izjava mehiške vlade je zelo značilna vzpričo tega, da je Italija zelo dobra odjemalka za olje.

Nov grob

Včeraj popoldne ob eni je preminul na svojem domu splošno poznani rojak John Cimperman, star 68 let. Doma je bil iz Nere-da, fara Rob, odkoder je prišel v Ameriko pred 40 leti. Leta 1904 je začel gostilno na Marquette Ave, in je bil tam 15 let. Potem se je pa preselil v West Park, kjer je živel dosedaj. Tukaj zapušča žalujočo soprogo Mary roj. Klaus, doma od Sv. Gregorja, štiri sine: Johna, Antona, Franka in Louisa, pa šest hčera: Mary Vehar, Jennie, Ana, Bertha Glau, Helen in Maria ter sedem vnukov. V starem kraju pa zapušča tri brate: Franka, Antona in Lojza, sestre Johano Kočevar in Karolino Bobnar ter več drugih sorodnikov. Bil je član društva Srca Jezusovega št. 172 KSKJ, katerega ustanovni član je bil, društva Valentin Vodnik št. 35 SDZ in Sokola. Pogreb se bo vršil v soboto zjutraj ob desetih iz hiše žalosti, 4770 W. 130th St. v cerkvi Marijinega Oznanenja, katere fare je bil tudi ustanovitelj, pod vodstvom pogrebneга zavoda Frank Zakrajšek. Naj mu bo lahka ameriška zemlja, preostalo pa izrekamo naše iskreno sožalje.

Novi priseljenci

Iz vasi Zaboršt, fara Bučka pri Škocjanu na Dolenjskem, so včeraj dospeli v New York na parniku Manhattan: Kristina, Albert in Rudolf Opalk. Pri parniku sta jih pričakala dobro poznana Mr. in Mrs. Rudolf Opalk ter jih odpeljala na svoj dom v Girard, O. Vse potrebno za potovanje je preskrbel tврdka Kollander. Dobrodošli v svobodni deželi Strica Sama.

Ali bodo Zed. države zasedle portugalske otoke?

Če bi Nemčija zasedla angleško otočje, bi bil morda prvi korak Zed. držav, da bi zasedle Azorske otoke, Madeiro in Verdijevo otočje. Ti otoki, ki so danes last Portugalske, so na strateški postojanki med Evropo, Severno Afriko in Ameriko. Ti otoki blokirajo pot iz Evrope v Južno Ameriko. Nobena evropska država ne bi mogla poslati brodovja v Južno Ameriko ali pa Južno Afriko, če bi hotela to zaščititi kakšno močno mornarico na tem otočju. Poleg tega bi bila

Angleški letalci bombardirajo laška mesta

Ameriški fašisti napadejo Ontario?

St. Thomas, Ont. — Premier Hepburn iz province Ontario, Kanada, je danes povedal, da čakajo trenirani fašisti in nacisti v Zed. državah, da vkorakajo v Ontario in jo razdenejo. Povelje za pohod bo prišlo iz Evrope, trdi premier.

Hepburn, ki leži bolan na svojem domu, trdi, da je dobila kanadska policija informacije, da se med fašisti in nacisti v Zed. državah pripravljajo za napad na provinco Ontario. Dalje je premier izjavil, da nima dosti upanja, da bi mogla kanadska vlada pomagati v slučaju, če se kaj takega res zgodi.

Vlada Zed. držav pošlje še več letal zaveznikom

Washington, D. C. — Zed. države delajo s polno paro na obrambenem načrtu in 80 nadaljnjih bojnih letal je odstopila vlada zaveznikom. Armada in mornarica sta s tem odstopili zaveznikom že 263 letal. Obenem je mornarica naročila gradnjo 22 bojnih ladij za domaćo obrambo.

Nove bojne ladje za ameriško mornarico 22 po številu bodo vlejale \$327.233.000. Še nikdar v zgodovini ni vlada Zed. držav dala tako velikega naročila. Poleg teh 22 bojnih ladij, jih ima mornarica pa že v delu 66 v svojih ladjedelnicah. Predsednik Roosevelt dela načrte, da bodo začele vladne ladjedelnice in arzenali delati 24 ur na dan v treh smislih.

Kako se vozijo poslaniki iz Rima

Rim. — Francoski poslanik se je odpeljal z vsem uradnim števkom, kakih 150 oseb, z vlakom proti Švici. Italija je dala vlado močno spremstvo. Angleški poslanik se je pa odpeljal v torek iz Rima proti Anconi, kjer se je vkrcal na ladjo, ki ga odpelje v Lizbono na Portugalsko. V Lizboni bo ladja počakala na ladjo iz Londona, ki pripelje italijanskega poslanika, časnikarske poročevalce in drugo uradništvo. Tukaj se bo uradnim potom zamenjalo oba poslanika, nakar bosta ladji odpluli vsaka proti svojemu domu s svojimi podaniki.

Prestal operacijo

V St. Lukes bolnišnici je srečno prestal operacijo Louis Shuster iz 1086 E. 71st St. Zelimu mu hitrega okrevanja.

Izredno zasedanje državne postavodaje

Columbus, O. — Governor Bricker se še vedno ni odločil, če bo sklical izredno zasedanje državne postavodaje ali ne. Zdaj se poizveduje pri poslancih in senatorjih, da bi se od njih poizvedelo sentiment za izredno zasedanje. Namen izrednega zasedanja je, kot pravijo, da se določi potrebna vsota za relief ohlajskim mestom za bodoče leto. Obenem bi postavodaja razpravljala (to je tudi glavni namen sklicanja zasedanja), če bi se razdelilo republikansko glosovnico jeseni tako, da bi bili ločeni državna od zvezne. To se pravi, da bi bil republikanski predsedniški kandidat posebej in gverner z okrajnimi kandidati pa zopet posebej. Tako imajo upanje, da če v državi ne bi zmagal njih predsedniški kandidat, da bi zmagal vsaj gverner, senator, poslanci in kandidatje za okrajne urade.

250.000 STRELCEV PRIPRAVLJENIH

Tulsa, Okla. — Narodna strelska zveza naznanja, da je v Zed. državah pripravljenih 250.000 civilnih strelcev za obrambo dežele, če se jih bo potrebovalo. To so člani kakih 3.000 strelskih in lovskih klubov po Ameriki. Ti so dobro izveščani v streljanju, treba bi jim bilo le nekaj splošne vojaške vežbe in dežela bi imela lepo število brambovcev, trdi F. L. Wyman od National Rifle Association.

Plinska družba bo potrošila milijon za shrambo plina

East Ohio Gas Co. bo na svojih prostorih na 62. cesti, severno od St. Clairja zidala mogočno shrambo, kjer bo spravljala plin, da se tako prepreči eventualno pomanjkanje istega. To bo prva naprava take vrste na svetu, in bo stala okroglo en milijon dolarjev. Do 150.000.000 kubičnih čevljev plina se bo v tej napravi lahko shranilo. V izjemno hudi zimi je v Clevelandu vedno pomanjkanje plina in da se v bodoče to prepreči, se je plinska družba odločila imeti vedno dovolj plina v zalogi.

Zadušnica

V petek ob sedmih se bo brala v cerkvi sv. Lovrenca zadušnica za pokojnim Louis Kravcarjem. Sorodniki in prijatelji so prijazno vabljeni.

Poroka

V soboto se bosta poročila v cerkvi sv. Vida ob osmih gđc. Ann Muhič, najmlajša hčerka Muhičeve družine iz 1148 E. 72nd St. z g. Joseph Zgoncem iz 61. ceste. Bilo srečno!

Egiptovska vlada je pretrgala diplomatske zveze z Italijo. — Turčija je prekinila trgovske zveze z Italijo. — Italijani bombardirajo angleška zrakoplovna središča v Afriki.

London, 12. junija. — Težki bližnja pristanišča, nato je pa angleški bombniki so danes bombardirali laško mesto Turin in pristanišče Genova. Eno angleško letalo je bilo pri napadu izgubljeno. Genova je 525 milj zračne poti iz Anglije. Turin je mesto z 597.000 prebivalci in leži ob reki Po. Tukaj je glavno središče italijanske industrije. Genova ima pa 613.000 prebivalcev je glavno trgovsko pristanišče v Italiji.

Poleg napada na ti dve mesti, so angleški letalci bombardirali tudi razne italijanske postojanke v Afriki, vključno zrakoplovna pristanišča v Etiopiji. Medtem je pa z uradno odredbo ukazal angleški kralj Jurij, da se prekine ves izvoz angleškega blaga v Italijo in se Italija zablokira kot Nemčijo.

Cairo, Egipt, 12. jun. — Poslanska zbornica je odobrila predlog, da se prekine diplomatske zveze z Italijo in da vlada stopi z vso pomočjo na stran zaveznikov. Predlog mora odobriti še kralj Farouk, da bo polno-močen.

Istanbul, Turška, 12. jun. — Turška vlada je prekinila z Italijo vse trgovske zveze, ukazala svojim ladjam, da se zateko v

Anglija spravlja otroke na varno

London. — Glavna skrb angleške vlade je zdaj, da spravi iz Londona 120.000 otrok na varno, predno začno Nemci s splošnim bombardiranjem Londona. V četrtek bodo začeli voziti otroke iz mesta v province Cornwall, Devonshire, Somerset in Wales. V zadnjih treh tednih so spravili na deželo več kot 50.000 otrok.

TO JE BILO RES PRESENEČENJE

Baytown, Texas. — Mrs. Ruth Ogden je morala za par dni v bolnišnico. Njeni prijatelji so sklenili, da ji v tem času popravijo hišo. Zbrali so skupaj \$600 in šli na delo. 41 mizarjev je dalo na hišo novo streho in predelalo v hiši vse potrebno do ene popoldne. Devet papirarjev in barvarjev je popolnoma prenovilo hišo. Ženske so obesile nove zastore in ko je prišla Mrs. Ogden čez par dni domov, ni poznala hiše.

Relifar in kotliček

Thomas Hunter, 2165 E. 36th St. je bil obsojen na \$1500 globe in na šest mesecev zapora, ker je dobival od mesta štiri leta relief, obenem je pa kahal doma žganje! To je bila najstrožja kazen za enak prestop, ki jo je še dal federalni sodnik Paul Jones.

Deček utonil v pričo očeta

Včeraj je utonil v Rocky River 12 letni Lawrence Linn, ko je brodil preko potoka s svojim starejšim bratom in očetom. 15 letni brat Richard pripoveduje, da je držal Lawrence za roko, ko je stopil v neko kotanjo. Da ne bi še brata potegnil za seboj, je roko izpustil. Ko ga je hotel pa zopet prijeti, ni bilo brata nikjer; odnesla ga je voda. Sinoči trupla še niso dobili.

Vse to kaže, da se Turška pripravlja na vojno in sicer na strani zaveznikov. Splošno se govori, da Turška čaka samo besede iz Moskve, ki bo povedala stališče Rusije, če gre Turška v vojno, nakar bo Turška napovedala vojno Italiji.

Rim, 12. jun. — Prvo italijansko vojno poročilo pravi, da so laški zrakoplovci bombardirali angleške utrdbe na otoku Malti v Sredozemskem morju. Dalje se poročilo glasi, da so sovražna letala bombardirala Turin, toda niso napravila nobene škode.

Francosko-italijanska meja je bila zaprta ob enajstih sinoči, to je kmalu potem, ko je prestopil mejo v Francijo kardinal Hlond, primas za Poljsko in mnogo diplomatov ter francoskih državljani. Iz Francije so pa prišli italijanski državljani. Italijanske čete so zasedle mostove čez mejo, jih spodminirale in zavzele pozicije v gorskih prelazih.

IZ NASELBIN PO AMERIKI

Chicago. — Dne 5. junija je v Presbiterijanski bolnišnici po enem tednu bolezn umrl Ignac Jane, star 56 let in rojen v Dolenjskem. Imel je srčno hibo in poleg tega ga je napadla še pljučnica. V Ameriki je živel 32 let. Zapušča ženo, štiri sinove, tri hčere in tri vnuke.

Willard, Wis. — Po dolgi boleznii vodenici in končno še pljučnici je 22. maja umrl Frank Černič, star 86 let in doma z Broda ob Kolpi. V Ameriko je prišel pred 53 leti, in sicer najprej v North Dakoto na farme, nato je šel v Minnesoto, kjer je pioniril mnogo let, zadnjih 14 let je pa bival pri vnukinji na farmi v Willardu. Zapušča dve vnukinji, sedem pravnukov in tri prapravnuke ter dva polbrata.

Niso častili Hitlerja

Dr. Herbert Reichle, ki je pridelen kot patologist Mestni bolnišnici v Clevelandu in ki je zelo aktiven v nemških krogih tukaj, pojasnjuje, zakaj so ljudje vstali z sedežev v švicarski dvorani, ko so se kazali nemški filmi. Pravi, da so ljudje vstali, ko se je pokazal na platnu spomenik nepoznanemu vojaku iz svetovne vojne, ki stoji v Berlinu in da so hoteli s tem izkazati čast padlim vojakom, ne pa Hitlerju, ki je bil istočasno na sliki.

Graduiranka

V Garfield Heights višji šoli je graduirala gđc. Josephine Kastelc iz 4724 E. 94th St. Kljub boleznii je bila med najboljšimi ob graduaciji. Na 7. junija je graduirala, 8. junija je pa že dobila delo. Čestitamo vrli Slo-venki!

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:
U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 139 Thurs., June 13, 1940

Bodalo v hrbet!

Poroča se, da se Mussolini kar peni od jeze, ker ga je oni večer predsednik Roosevelt nazval indirektno zavrtnega morilca. Roosevelt je izrecno rekel, "da je vzel Mussolini v roke bodalo in ga zasadil svoji sosedi (Franciji) v hrbet! Roosevelt je hotel s tem brez ovinkov povedati, da Mussolini ni imel toliko poguma, da bi se postavil proti nasprotniku iz oči v oči, ampak ga je napadel, ko je bil ta obrnjen proč ter mu zasadil štišlet v hrbet nepričakovano.

Lahko se Mussolini peni od jeze, kajti slišal je bridko resnico iz ust predsednika najmočnejše države na svetu. In ne samo on, to obdolžitev ameriškega predsednika je slišal ves svet in Mussolini si pač lahko misli, da ves svet kaže nanj kot na šakala, ki prihuljeno preži ob strani, ko se druge zverji mastijo s plenom in ko se nasitijo te, se priplazi še on, da ogloje kosti.

Prav tako vlogo igra danes Mussolini, vodja kulturnega italijanskega naroda, ki se štejejo, da so potomci slavnih Rimljanov. Pač potomci in sicer potomci onega Bruta, največjega prijatelja Julija Cezarja, ki se je skrivaj domlenil z morilci in ko so ti planili z bodali po njem, je tudi on sunil. Julij Cezar je očitajoče pogledal Bruta, svojega najintimnejšega prijatelja in samo rekel: "In tudi ti, Brut?" Cezar ni očital drugim morilcem, očital pa je temu, kateremu je storil toliko dobrot v življenju.

Ni čudno, da se je italijansko časopisje potuhnilo in je lepo zamolčalo Rooseveltove besede, da ne bi italijanski narod zvedel, kaj misli svet o njegovem voditelju in potomcu njegove italijanskega narodu. Če bi se bil pridružil Mussolini z vojsko Hitlerju takoj v začetku, bi bil to nazadnje akt vojne. Toda, ko je čakal, da je Hitler stisnil Francijo in Anglijo za vrat, ko ju je prijel za roke, da se skoro ganiti ne moreta in tedaj pride Mussolini s svojo "hrabro" vojsko, da obrca onemoglega soseda, ko že leži na tleh, je pa čin, ki bo ostal kot črn madež na italijanskem narodu za vse večne čase. Niti nad Hitlerjem, ki je pogoltnil skoro vso Evropo in požgal skoro pol Evrope, se toliko svet danes ne zgraža, kot se nad Italijo, ki se je pokazala zdaj v vsej svoji strahopetnosti in zahrbtnem "junatstvu."

Da, samo nad take si upa Italija, ki so brez moči, da bi se branili. To je pokazala zdaj, in to je pokazala tudi takrat, ko je šla nad bese Etiopce.

Italijanski narod, ki je šel sicer nerad v vojno proti Franciji, je brez moči v rokah črnosrajčnikov. Narod je pustil, da so prišli do moči in zdaj si ne more pomagati. Res je, da italijanski narod sovraži Anglijo, toda ne sovraži pa Francozov, s katerimi jih veže skupna kultura. Saj so iste ga pokoljenja, dočim so si Italijani in Nemci stari sovražniki. Germani in Romani so si v takem nasprotstvu kot so si Slovani in Germani.

Če bi bil Mussolini res pravi voditelj italijanskega naroda, ki bi bil gledal za dobro ime in lepo bodočnost Italije, bi bil ostal stran od evropskega konflikta in skušal v vzhodnem delu Evrope preprečiti pokolj. Po vojni pa bi bil pomagal graditi razbito Evropo. Za plačilo bi bil lahko narekoval zahteve in bi bil dosegel, kar bi bil hotel. S papežem in predsednikom Rooseveltom bi bil deloval za sporazum med narodi in užival bi bil spoštovanje pri svetovnih narodih. Tako bo pa užival prezir vsega sveta, poleg trpljenja in žrtve, ki jih bo moral doprinesiti italijanski narod. Pa je še veliko vprašanje, če bo odnesel kaj plena. In če ga bo, bo dobil samo to, kar mu bo Hitler milostno dovolil.

S tem, da je šel Mussolini v vojno ob strani Hitlerja, je postal njegov vazal, njegov pokorni sluga, ki bo moral plešati, kakor bo Hitler žvižgal. To se pravi, če bo Hitler končno zmagal. Če pa ne bo, se pa lahko izračuna, kaj bo dobil Mussolini od zaveznikov. V tem slučaju bo ostala Italija brez prijatelja, na robu propada in osramočena.

Mussolini pravi, da velja vojna samo proti Angliji in Franciji in da so balkanske države lahko popolnoma brez skrbi. Toda Mussolini misli, da svet tako hitro pozabi kot on. Spomnimo se, da je bila tudi Avstrija pod njegovim pokroviteljstvom. Kako sveto ji je obljuboval, da jo bo varoval. Ko so naciji umorili avstrijskega kanclerja Dolfusa, je pribežala njegova žena z otrokoma v Italijo, kjer je dobila varno zavetje. Toda ko so Hitlerjeve kohorte korakale v Avstrijo, ali je Mussolini ganil le z mezinem?

Toliko se lahko Jugoslavija in ostale balkanske države zanesejo na Mussolinijeve besede.

Zelo dvomimo tudi, da bi Rusija branila balkanske države oziroma Jugoslavijo, če se bo zahotelo Mussoliniju po nji. Če že res pride do tega, da bo Jugoslavija ob svobodo, bi bilo pač boljše, da pride pod Rusijo kot bi prišla pod Italijo. Toda zadnje čase so diplomati zopet zmešetarili med seboj in vprašanje je, komu v škodo, ko sta Italija in Rusija zopet obnovili diplomatske odnose. Če bo Rusija branila Jugoslavijo, jo bo za svojo korist in ne na ljubo Jugoslaviji. Balkanske države že hite zatrijevati, da bodo nevtralne. Tako so bile tudi Norveška, Danska, Holandska, Belgija. Čemu pa imate vojake?

BESEDA IZ NARODA

Hrvati in Slovenci

Slovenci in Hrvati živimo tako tesno in pomešano medseboj tukaj v Ameriki, kakor so obmejno živeli drug poleg drugega doma v starem kraju. Mnogi pravijo, da je nemogoče povedati, kje se neha slovenska in kje se začne hrvaška zemlja v starem kraju.

V Clevelandu in tudi drugod po Ameriki živijo Slovenci in Hrvati v drug drugega hišah in stanovanjih, delamo v istih tovarnah, hodimo v iste jedilnice in cerkve, vstopamo v ista društva in tudi ženitev in možitev se izvršuje drug z drugimi.

Tudi v Ameriko smo dospeli z istimi vzroki in ista leta in tako se naselili drug poleg drugega. Jezik nas ne deli, stanu smo vsi enakega, običaji so enaki, vsi smo drug drugemu naklonjeni. Zelo lepo je tudi to, da beremo drug drugih tudi domače časopise in s tem vzdržujemo vez domačega prijateljstva in medsebojnega spoznanja.

Vse to zgoraj navedeno mi daje povod, da bom od časa do časa tudi opisal, katerega od teh pionirjev, ki so med nami že toliko let živeli zadovoljni v lepem miru znani. Slovenci smo dolžni Hrvatom izraziti tudi priznanje glede naklonjenosti od njih strani našim trgovskim podjetjem. Mi Slovenci smo v trgovskem oziru radi velike naše naselbine, mnogo bolj razviti z številnimi trgovinami in Hrvati so tudi naši dobri odjemalci, za kar jim gre čast!

Mnogi so odlični in spoštovanja vredni pionirji vse čase med nami in z nami, še poudarim, da jim gre čast! Hrvati so nam pomagali zidati prvo cerkev in tako tudi narodne domove, od Hrvatov nismo nikoli slišali nobenega klubovanja v nobenih razmerah; vedno smo živeli v miru in zadovoljstvu med sabo.

V Clevelandu je veliko Hrvatov, ki so tudi v domovini bili

naši sosedje, nekateri prav ob meji, drugi malo bolj stran, vendar so mnogi potovali po naših krajih in vedo odkod in kdo smo. To vse velja v prvi vrsti za te, ki so nam enaki po stanu in iz teh krajev doma in ki smo vsi odvisni od dela in kruha, ki si ga zaslužimo z delom svojih rok.

Kdor se bolj daleč pomeša med ljudi, lažje bolj spozna ljudi in lažje sodi kot oni, ki ne pride z njimi v dotiko. Krivične mrznje in medsebojno neprijateljstvo se začne tam, kjer drug drugega ne poznajo, narkar sledi tisto tolikrat krivično sumničanje. Vmes se vedno dogodi na obeh straneh tudi posameznike s kritiko, vendar večina naroda je na obeh straneh razsodnega, osobito pa še priprosti ljudje. Tako smo se razumeli vsa leta v naselbini v Clevelandu, kjer računamo, da je nad 40 tisoč Slovencev in nad 15 tisoč Hrvatov, mogoče tudi več.

Mr. Joseph Grgat

Danes naj opišem enega izmed teh, v katerem bomo videli značajnega moža. Mož za delo in mož za družino. Mož, ki ljubi svojo staro in novo domovino.

Nekega dne sva se srečala in razgovarjala z Mr. Joseph Grgatom, ki je bil vedno odjemalec slovenskih trgovin in imel vedno spoštovanje do Slovencev

v vseh ozirih. V dokaz naj navedem, da je naročnik Ameriške Domovine že 20 let. Dejstva govore! Mr. Grgat je mož dela, saj je delal celih 30 let pri eni kompaniji težka dela. Sedaj se nahaja že 10 let na farmi v Madison, O. Njegov naslov je: Bennett Rd., R. Madison, O. Mr. Grgat se nahaja okrog eno miljo od ceste No. 20 proti jezeru in ima tam prijazno dom še z drugimi poslopji. V hiši imajo tudi telefon, številka "958 Madison, O."

Grgatova farma obsega 23 akrov zemlje, imajo konja in tri krave in nešteto kokoši. Kar sem še posebno opazil, so bile vsakojake mačke (mucke), tako so se mi dopadle, da sem jih posnel na filme. Razume se tudi, da farma Slovencev ali pa Hrvatov mora imeti tudi vinograd. Da imajo vinograd, je Mr. Grgat dokazal, ko ga je meni in mojemu sinu Anthoniju prinesel liter od zida in kar prilegel se nama je.

Potem, ko smo postali malo bolj zidane volje, je pričel pripovedovati Mr. Grgat o doživljajih. Povedal je, da je bil rojen v selu Podvrhu, okraj Samobor leta 1882. Že v stari domovini je hodil delat v tvornico, kjer so izdelovali različne palice za dežnike in drugo robo, delal je tam 10 let. Njegovi starši so doživeli visoko starost 80 let. Selo Podvrh šteje 70 hiš, farna cerkev v Samoboru se zove sv. Anastazija. V Ameriko je šel, ko je bil star 25 let. Dospel je v Ameriko leta 1907. Istega leta je začel delati na New York Central železnici in delal je celih 30 let. Leta 1916 je bil pri delu ponesrečen, zlomilo mu je nogo in od tedaj ni bil več toliko zmožen za delo; sedaj mu pa tista poškodba povroča bolečine. To je bil tudi vzrok, da si je ustanovil dom na farmi radi rahlega zdravlja. Kakor se je pohvalil Mr. Grgat, je tam najboljša zemlja za pridelovanje raznih sadežev in tudi sadja; videli smo, da je ves vrt lepo razcveten.

Med pogovorom je Mr. Grgatu vedno uhajal pogovor na domovino, pravi, da je ni in je tudi ne more pozabiti hišice,

kjer je z starši užival vesela mlada leta. Zelo je pohvalil svoje starše in rekel: "Moji starši niso nikoli hodili v šolo, toda so bili modri gospodarji in dobri za nas otroke."

Da ne bi samotaril v tej novi domovini, si je izvolil za tovaršico gospodično Margaretto Braidicevo leta 1914. Poročena sta bila v cerkvi sv. Pavla 8. oktobra. Mrs. Grgat je doma iz Brod Moravic iz sela Kut.

Za njegovo prijaznost sem mu obljubil, da bomo na njegovi farmi enkrat tekom letne sezone priredili slikovno predstavo. Na omenjeni cesti se nahaja slovenska družina Klajndist. Bennett Rd. je prva cesta na levo, ko prevozite prometno svetilko v Madisonu. Tako bodo njegovi prijatelji vedno lahko obiskali prijazno družino Grgatovih v lepih letnih dnevih. Iskrene čestitke in mnogo veselih dni ter počitka na stara leta Bog Vam daj!

Anton Grdina.

Radio v Sloveniji

Joseph Zelle

Razvoj radio rapošiljanja v Jugoslaviji se nikakor ne more primerjati z ameriškim. Že leta 1920 je začela redno oddajati radio program prva ameriška radio postaja KDKA, last tvrdke Westinghouse Electric Co. v Pittsburghu, Pa. Tekom dveh let (do leta 1922) pa je že postalo oddajanje radio programov precej zamotano, kajti bilo je nad tri sto oddajnih postaj, ki so oddajale programe od osem do deset ur dnevno. Leta 1927 pa je bilo že nad 500 radio postaj v Ameriki.

Prva radio oddajna postaja v Jugoslaviji je začela delovati v Zagrebu leta 1926 z oddajno močjo 300 Watts na 1086 K. C. (približno tako močna kot je naša clevelandška WCLE postaja). Kmalu potem pa je "Radio Zagreb" dvignil moč na 700 Watts, katero ima še danes.

Leta 1928 je začel "Radio Ljubljana" oddajati radio programe na 527 K. C. z 7,000 Watti (približno kot clevelandška WGAR). Radio Beograd je bila zgrajena 1929 in oddaja programe na 686 KC z 20,000 Wattov moči. Pred štirimi leti so tudi napravili kratkovalovno postajo v Zagrebu na 6,100 KC za Evropo, toda je še prešibka. Danes tudi deluje kratkovalovna postaja za tujezemstvo v bolj oddaljenih krajih, toda o tem pozneje.

Zgodovina "Radio Ljubljana" je jako enostavna. Postaja je začela z rednim programom leta 1928 in je bila v oskrbi Prosvetne zveze v Ljubljani. Oddajni prostori, studio, so v Ljubljani na Bleiweisovi cesti, št. 54. Tukaj se proizvaja radio program. Na razpolago imajo razne telefonske zveze, potem katerih dobijo razne programe, na primer iz restavracij, cerkva ali od drugod. V studiju imajo tudi priprave za gramofonske plošče in za oddajanje "živega talenta."

Iz teh oddajnih prostorov se pošilja posneti program potom telefonskega voda v Domžale, kjer je oddajni aparat. To je, v Domžalah je stavba, v kateri je stroj za razpošiljanje radio programa širom sveta. Tukaj sta dva antenska stolpa, ki sta visoka vsak po 410 čevljev.

In kako se sliši program iz te postaje? V Ljubljani in bližnji okolici ter po Gorenjskem in deloma Notranjskem se sliši zelo dobro. Na dolnji strani proti Novem mestu, ali na Štajerskem krog Celja in Maribora pa se sliši zelo slabo. Vzrok je premajhna oddajna moč pa tudi slabe prometne zveze, ker ima Ljubljana skupni val z postajo v Viipuri. Velika večina oddajnih postaj v Evropi ima vse premalo prostora v zraku. Zato se pa razne postaje ojačujejo od 100 do 200,000 Wattov in na ta način skušajo prevpiti druga drugo

in to povzroča vse zmešnjave.

Lansko poletje so zborovali poslanci iz vseh evropskih držav v Montreux z namenom, da bi razrešili zamešani položaj. Na tem zborovanju se je odločilo tudi za Jugoslavijo. Radio postaji v Ljubljani in Zagrebu sta dobili dovoljenje za zvišanje oddajne energije do 20,000 Wattov podnevi, a Beograd pa do 100,000 Wattov. Nadalje Sme Jugoslavija graditi nove postaje v Skoplju in Sarajevu dobijo novi postaji z 20,000 Wattov. Split bo pa dobil postajo na 1312 KC z 10,000 Watti energije.

Nadalje "Radio Maribor" bo oddajal programe na 1420 KC s 5,000 Watti. Jugoslavija ima tudi določene tri ali štiri dolžine, katerih pa ne more takoj uporabljati, ker radio še ni dovolj razširjen. Omenjene dolžbe bi imele stopiti v veljavo že letošnjega marca, toda vsled vojne so odložene za nedoločen čas.

Glavni vzrok počasnega radio razpošiljanja v Jugoslaviji je pomanjkanje radio aparatov. Kot se računa ima Slovenija komaj kakšnih 22,000 radio aparatov in postaje ne morejo delovati, če pa nimajo poslušalcev. Zakaj pa ni več aparatov v Sloveniji? Glavni vzrok je, ker so ljudje preverni in aparati pa predragi, kajti tam izpod \$50 radio aparat ni koristen in za tak denar se dobi le pet-čevni (tubs) super radio.

Ker je radio razpošiljanje v rokah države, se zahteva od vsakega poslušalca oziroma lastnika radio aparata, da plaša krog \$10 na leto za vzdrževanje oddajnih postaj. Na jugoslovanskih kakor tudi na drugih evropskih radio postajah ne oglašujejo trgovci kakor je navada tukaj v Ameriki. Tudi ta davek je malo vzrok, da radio razpošiljanje ne napreduje s tako naglico kakor tukaj v Ameriki.

Sedaj pa še nekaj o kratkovalovni postaji. Postaja deluje iz Beograda na gotovo dolžino in energijo, kajti ti programi so namenjeni največ za tujezemstvo, za rojake v Južni in Severni Ameriki. Na 15,240 KC (19.68 metrov) se dnevno oddaja programe za Južno Ameriko od 7. do 8. ure zvečer (clevelandski čas) in od 9. do 10. ure zvečer za Severno Ameriko. Na 11,375 KC (25.57 metrov) oddaja Radio Beograd poseben program od 7. do 9. ure zvečer namenjen za Severno Ameriko. Na 9,505 KC (31.57 metrov) razpošilja dnevno od 11:20 dopoldne do 1. ure popoldne in od 2:20 do 4:20 popoldne clevelandski čas. Novice se razpošilja ob štirih popoldne.

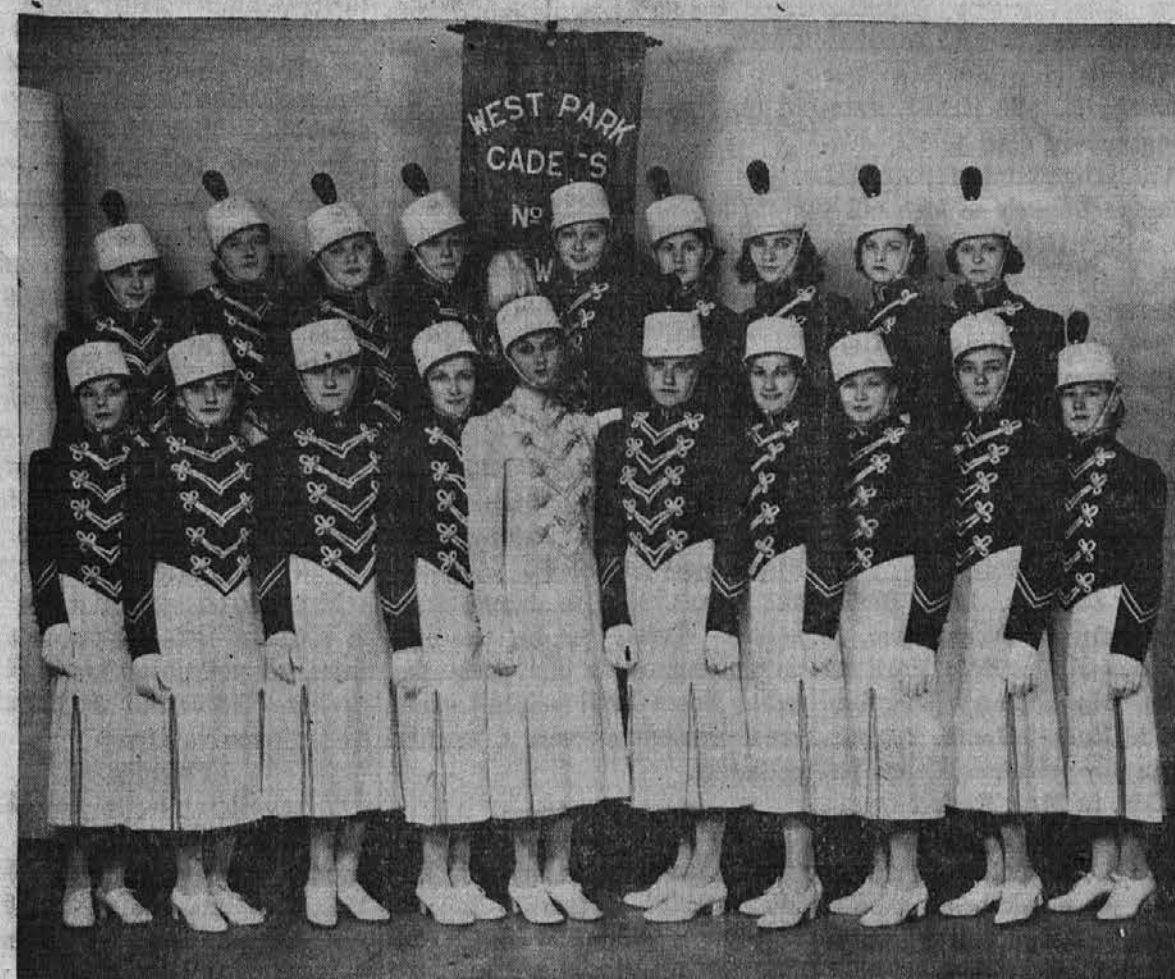
Enako kot na 9,505 KC, se oddaja tudi isti program na 6,100 KC (49.18 metrov). Kratkovalovna postaja deluje pod YUA, YUB, YUC, YUD, YUF ali YUG.

Radio Beograd, na kratke valove, se prav dobro sliši tudi v Clevelandu. Pozimi je dolžina 25 metrov najboljša. Sedaj poleti pa se program najbolje sliši na 19 metrov, postajo pa najdte med postajama Berlin in Rim. Program se prične skoraj točno ob 9. uri zvečer (clevelandski čas) v srbo-hrvatskem jeziku, nato pa gramofonske plošče. Ob 9:40 pa prebere oznanjevalec najnovejše novice iz Jugoslavije v slovenskem jeziku in potem po zaigra nekaj slovenskih plošč. Postaja se odpove ob 10:05 zvečer z gotovim značilni znakov. Skoro neverjetno je, da slišimo iz starega kraja skoro vse novice, ki so se dogodile isti dan.

Če verjamele al' pa ne

Gospa Mina je zelo previdna mati. Kadar gre od doma in pusti otroke same doma, dene vse užigalice v vodo, da ne bi otroci kaj zažgali.

"West Park Cadets" spadajoče k št. 21 Slovenske ženske zveze v Ameriki.

Uniformirane skupine ali takozvani vežbalni krožki (drill teams) Slovenske ženske zveze so doprinesli narodu že mnogo lepih poklonov ob prilikah, ko nastopajo v raznih paradah in drugih lepih svečanostih. Narod je hvaležen zavednim slovenskim dekletom, ki žrtvujejo svoj čas za vaje in nastope kakor tudi skrbijo, da se gmotno vzdržujejo. Vsa čast tudi požrtvovalnim narodnjakijam Slovenske ženske zveze, ki čuvajo nad dekleti kot dobre matere ter jim ob vsaki priliki pomagajo in njihimi sodelujejo. Lepa vzajemnost med starejšimi in mladino je vredna javnega priznanja. Saj dokler bodo matere skrbno čuvale nad mladino ter jim vsestransko pomagale in jo narduševale dotlej smo brez skrbi, da bo ohranjen lep biser slovenske narodnosti.

V listu ste videli že večkrat te lepe krožke Slovenske ženske zveze na slikah in danes vam tu predstavimo krožek iz West parka namreč West Park Cadets od podružnice št. 21 Slovenske ženske zveze, katerih spretna voditeljica je gđ. Helen Kozely iz dobro poznane in spoštovane Koželove družine iz West Parka.

Prvo vrsto od leve na desno: Frances Komocur, Marge Janco, Mary Stevens, Rose Kozich (right guide), Helen Kozely (captain), Christine Sustersic (left guide), Dorothy Sinkovich, Mary Pozelnik, Katherine Chorch, Anne Hosta.

Zadnja vrsta od leve na desno: Frances Kone, Olga Sustersic, Josephine Intihar, Agnes Flis, Josephine Zalar, Alice Weiss, Mary Chorch, Agnes Golick, Louise Felician.

WINNETOU

Po nemškem tiskarju K. Maya

V gostem polkrogu so me obdajali bojevniki, ki so prišli po mene. Poglavar je spet povzel:

"Belokožec naj nam izroči orožje!"

Prijel je za mojo puško. Stopil sem za korak nazaj. "Obdržal ga bom. Nisem vaš ujetnik, prostovoljno sem prišel k vam!"

"Beli človek nam bo vendarle oddal orožje, dokler ne vemo, po kaj je prišel."

"Ali se me rdeči ljudje bojujejo? Le kdor se me boji, bo zahteval, da mu moram izročiti orožje."

Njegov bojevniški ponos je bil užaljen. Vprašaje je pogledal po svojih treh tovariših in najbrž bral v njihovih očeh pomirljiv odgovor. Dejal je:

"Bojevniki Komančev ne poznajo strahu. Beli mož naj orožje obdrži!"

"Kako je ime mojemu rdečemu bratu?"

"Old Shatterhand govori s Tokeihunom, ki pred njim vsi sovražniki trepečejo."

"Prosim svojega brata Tokeihuna, da mi odkaže šotor, kjer bom čakal, da bodo poglavarji Komančev z menoj govorili."

"Tvoje besede so dobre. Belokožec bo dobil šotor, sinovi rodu Racurro pa se bodo posvetovali, ali bi kadili z njim pipo miru."

Mignil mi je in stopil po taboru. Prijel sem mustanga za vajeti in šel za njim.

Ves tabor je medtem privrel vkup, na desno in levo so se nam umikali in radovedno gledali belokožca, ki si je upal v levji brlog, in marsikatero staro in mlado žensko lice je prežalo izza šotorov za menoj. K sreči Racurro niso bili tisti komanški rod, ki je z njim imel Winnetou opravičiti v puščavi Mapimi.

Njihovi šotori so bili prav taki, kakršne sem videl pri severnih Indijancih. Postavijo jih žene moški se ne pečajo s takim delom. Njihov posel je lov, boj in lenarenje. Vse drugo naložijo na ramena slabotnemu spolu.

Žene ustrojijo kože, ki so z njimi šotori pokriti, jih razprostrejo na soncu in narišejo na nje s kosom oglja približno obliko, ki jo potrebujejo, prirežejo kože in jih sešijejo s tenkimi jermeni. Potem pripravijo gladke, prožne droge in zanesajo vse skupaj na kraj, kjer bo šotor stal. S preprostim orodjem izkopljejo okroglo, dva čevlja globoko jamo in zataknejo droge v zemljo. Drogi morajo biti najmanj tako dolgi, kakor bo šotor širok. Upognejo jih in jih na vrhu zvežejo z vrhjem. To delo ni prijetno, žene in dekleta morajo plezati po vitkih drogih in pri vezanju se le z nogami oklepajo drogov. Ko je ogródje postavljeno, se začne najtežavnejše delo, 'obleči' morajo ogródje s kožami in jih pritrditi, da jih veter ne odnese ali ne dvigne.

V notranjstvi šotora podpirajo zunanje droge navpični, rogovičasti drogi. Šotor je torej razdeljen v dva kroga, v zunanje in notranje. Tudi na notranje droge obesijo kože. Na vrhu šotora pustijo luknjo, skozi katero odhaja dim. Lastnik šotora si lahko svoja dva okrogla notranja prostora še razdeli s kožami v več "sob,"

Odkazali so mi majhen, prazen šotor. Privezal sem konja ob njem, razgrnil kožo in vstopil. Poglavar je ostal zunaj. Nisem še bil dve minuti v koči, pa je vstopila prastara žen-

ska s svežnjem suhljadi na hrbtu. Vrgla je drva na tla in odšla. Čakal sem, kaj bo.

Kmalu pa se je vrnila z velikim, pa žal napol razbitim loncem. Voda je bila v njem in še nekaj, pa nisem mogel dognati, kaj bi bilo. Zakurila je in pristavila lonec.

Legel sem in jo molče gledal. Po indijanskih pojmi bi se bil zelo pregrešil zoper svojo čast, če bi bil govoril z njo. Seveda pa sem si tudi lahko mislil, da mi ni bila poslana samo za kuharico in postrežnico, ampak da ji je bilo tudi naročeno, naj me opazuje. In prav tako dobro sem tudi vedel, da prejšjo skozi različne špranje in luknje šotorovih sten različne radovedne oči po Old Shatterhandu.

Voda v loncu je zavrela in ponj sem zasodil, da mi ženska kuha govedino. Res mi je čez dobro uro postavila vroči lonec prav med noge in odšla pa me prepustila samemu sebi, da si postrežem, kakor vem in znam, seve brez vsakršnega pribora.

Lotil sem se lonca in rad priznam, da sem sočno bizonovo stegno prav pridno in snažno obral in da tudi juhe nisem odklonil, čeprav je bil lonec vse drugo prej ko snažen in čeprav je manjkalo juhi soli in vsega, kar po naših pojmi v njo spada. O soli Indijanece vobče ne sliši, zakuh pa seveda tudi ne pozna.

Če sem pravično sodil, sem moral priznati, da so mi res "imenitno" postregli, vsaj po svojih razmerah, in še danes bi sto proti eni stavil, da je bil moj potrti lonec edini, ki so ga iztaknili v taboru.

Po "obedu" sem si djal odejo pod glavo, se zleknil po tleh in se vdal razmišljanju o položaju. Vmes sem čul, da so nakrmili tudi mojega mustanga in da dva Komanča rahlo stopata ob šotoru gor in dol. Ogenj je dogoreval, zaspal sem. Važni, odločilni trenutki so me čakali drugi dan, pa to me ni motilo, potreboval sem svežih moči in prožnega duha, zakaj bi torej ne spal?

Prasketanje me je drugo jutro zbudilo in ko sem pogledal krog sebe, je spet čepela starka v šotoru, kurila in pristavljala znameniti lonec k ognju.

Opravljal je svoj posel ravnodušno, ne da bi me posebej pogledala. Ji tudi nisem nič zameril, da se ni zmenila za mene. Spet je postavila žareči lonec pred mene in spet sem s slastjo použil velik kos bizonovega stegna in postrebal juho.

Okrepčan, nasičen in spočit sem si zaželel še tudi zraka in solca in sprehoda. Komaj pa sem vtaknil glavo iz šotora, že je šinil eden stražnikov okoli in mi pomolil svojo sulico, kot bi me hotel skozi in skozi prebosti.

Takega obnašanja seveda nisem smel dovoliti, ves svoj ugled bi bil za vse čase zapravil. Prijel sem z obema rokama sulico pod konico, sunil od sebe, pa jo naglo in krepko potegnil k sebi. Rdečkar je izgubil ravnotežje, izpustil je sulico in padel pred mene na tla.

"Uff —!" je zatulil in pograbil za nož.

"Uff —!" sem naredil tudi jaz, vrgel sulico čez ramo v šotor in tudi pograbil za nož.

"Belokožec naj mi vrne sulico!"

"Rdečkožec naj si sam poišče svojo sulico!"

Na obrazu mi je bilo videti, da se mu to le ne zdi čisto varno. Pa njegov tovariš je prišel okoli šotora.

"Belokožec naj se poda v svoj šotor!" mi je robato zapovedal.

Dalje prihodnjaj

Čestitke za god

Danes je god vseh Tončkov in Tonetov. Iskrene čestitke Mr. Anton Grdini, st., njegovi soprogi in naši prijazni sosedji, Tončki Jevnik na 61. cesti ter vsem Tonetom in Tončkam.

Bog Vas ohrani še mnogo let zdrave, vesele in zadovoljne. Vam želi družina

Praznik iz 61. ceste.

Železnica pod Rokavskim prelivom

Zdi se, da zemlja, kakršno je ustvaril Bog, človeku ni po volji, zato jo poskuša preoblikovati po svoje. Po suhi zemlji dela prekope (Sueški prekop), čez naravne morske prelive pa hoče izpeljati železniški tir "Za zgraditev predora pod Rokavskim prelivom se pogajajo strokovnjaki že kakih 150 let. Prvi načrt za predor so leta 1802 predložili Napoleonu. Načrt je izdelal inženir Mathieu. — Takrat še ni bilo železnice in so pač mislili na poštne vozove, ki bi vozili skozi predor. — Inženirji so predlagali, da bi pričeli vrtati na obeh straneh hkrati, Francozi od francoske, Angleži pa od angleške strani. Za poskušnjo so kopali na sredi Rokavskega preliva, na malem otoku, kjer je bila voda le 15 m globoka. Tu je bila tudi najvišja točka morskega dna. — Pod morjem bi vodila tlakovna cesta. Predor bi razsvetljevale oljnaté svetilke, za zračenje bi bilo dobro poskrbljeno.

Za ta predor se je navduševal tudi tedanji angleški minister Fox, ki je dejal prvemu konzulu: "Tu gre za veliko reč, ki bi jo lahko izvedli vzajemno." (Tak sporazum med Anglijo in Francijo bi tudi zagotovil stalni mir v Evropi.) — Toda Anglija se je ohladila, češ da varuje svojo odlično osamitev. Francija pa ni izpustila iz rok ugodne prilike in je hotela — tako rekoč — zabiti prvi žebelj. Vprašanje za zgraditev predora se vedno znova sproži, kadar se med tema dvema narodoma porodi misel za

bratsko sodelovanje in misel za skupne koristi. Tako je sedaj to vprašanje zopet na dnevnem redu, kakor je bilo že med svetovno vojno. Predlog za graditev podmorskega predora je bil nedavno predložen v pretres francoski vladi. Delničarji se zaradi oklevanja zelo pritožujejo in pravijo: "Ako bi predor že obstojal, bi se 'Tomiji' danes brez skrbi vozili v Francijo in bi se jim ne bilo treba bati, da bi nemške mine potopile njihove ladje."

Izmed vseh velikih načrtov se svet najbolj zanima za zgraditev podmorskega predora. Velikanske vsote so že porabili za razne načrte in poskuse.

V Franciji se je osnavala velikopotezna družba, ki je bila leta 1875 odobrena tudi od vlade in ji je bila podeljena koncesija za dobo 99 let, in sicer za gradnjo železniškega tira, ki bi teklo od denega konca države mimo Boulgona in Calaisa do najjužnejšega dela Francije.

Ali bodo imeli novi načrti, ne glede na prejšnje, kak trajen uspeh? Ali bo mogoče pridobiti Anglijo, da bi ne delala ovir?

Vsi ti pomisleki so vojaškega značaja. Tu pridejo v poštev razlogi in nasveti najvišjih vojaških predstavnikov obeh prizadetih držav. — Moltke se je nekoč izrazil, da bi kazalo zadevo, ki se tiče predora, dobro premisliti, kajti predor bi ne pomenil zblizanja med Anglijo in Francijo, temveč bi bil zanka za Nemčijo v primeru kakega spora. Ko so med svetovno vojno vprašali maršala Focha, kako on misli glede predora, je odgovoril: "Ako bi predor pod Rokavskim prelivom že obstojal, svetovne vojne ne bi bilo." — Angleški poslanik Fell pa se je izrazil takole: "Kadar bo prekop gotov, bo vojna na zapadu nemogoča." Ti vojaški pomisleki pa niso zanesljivi. Je, kakor če bi vprašali ibis et rediški starih orakov, ki niso nikoli jasno povedali, kako in kaj. Ako pa vprašamo pamet, dobimo odgovor, da so železnice izpeljane zato, da nas zblizujejo, ne pa zato, da bi nas ločile.

Dokler bi živela omenjena na-

roda v prijateljstvu med seboj, bi ju vezala podvodna pot. Ako pa bi naneslo, da bi se sprla, bi zadostovalo nekoliko ton razstreliva, in — pdomorski predor bi bil uničen!

Toda ne glede na vojaške pomisleke ima ta načrt še druge nasprotnike. To so razni pisatelji, modroslovci in učenjaki, ki se bojijo, da bi Angleži utegnili izgubiti svoj tako skrbno negovano osamitev, drugim pa bi bilo zopet zelo všeč, ker bi potem lahko sfrčali skozi ta mali prerez pod morjem kar naravnost z ena celine na drugo in bi se izognili morskimi boleznimi.

Nekateri zopet trdijo, da bi bilo v nevarnosti duševno bogastvo angleškega naroda, njegova tradicija in stari običaji. — Danes, prav za prav pred vojno, si tako lahko potoval ponoči iz Pariza v London kar v postelji in ti ni bilo treba prestopati iz vlaka na parobrod, ker je vlak sam zapejal na ladjo. Toda ta prijetna potovanja so sedaj kolikor toliko ogrožena!

Kar daje temu načrtu še prav poseben čar, je dejstvo, da bi pomenilo takšno velikansko podjetje višek evropskega genija.

Predor bi bil dolg 53 kilometrov, medtem ko znaša dolžina doslej najdaljšega svetovnega železniškega predora le 19 kilometrov. Mogoče pa je tudi, da z ozirom na koristi takega predora nekoliko pretiravajo! Sicer pa namigavajo krogi, ki jih je ta zamisel zajela, da so pripravljeni žrtvovati za izvedbo načrta vse svoje imetje in vse svoje življenjske sile. Da bi le ne bili razočarani kakor tisti, ki verujejo na potovanje na luno!

Premotrimo torej zamisel predora tudi s tehnične strani! Podmorski predori niso novost. Tu je predor Tamigi pod Mersejo pri Liverpoolu, drug tak predor je pod Seino, in še več drugih. Toda pri Rokavskem predoru dela izjemno velika razdalja ter dejstvo, da bi morali zgraditi predor najmanj sto metrov pod morskim dnom. To globoko so določili na podlagi nešteti poskusov (okoli 7.000 po številu), ki so jih naredili na dnu morja v Rokavskem prelivu. Dognali

so, da se nahaja v teh plasteh — kakih 60 m na široko — neke vrset mavec, ki je vseskozi enak trden in gost. Tu bi kopanje ne delalo prevelikih ovir. Sicer bi ne smeli uporabljati rastrelivnih snovi, temveč bi v teh plasteh morali vrtati s stroji na rezila. Na ta način bi na teh krajih hitro napredovali, še posebno zato, ker svet tu ni kamnit in so plasti enakomerne. Predor bi imel obliko soda. Takšna oblika bi prenesla največji pritisk zemlje. Naredili bi dva rova, vsak po 7 m v premeru, v vsakem rovu po en železniški tir.

Važno vprašanje je tudi, kako preskrbeti predor z zadostno množino filtrirane vode, ki bi bila potrebna za stroje in za čiščenje predora. Upoštevati je treba tudi to, da bi predor ne imel enakomerne lege, temveč bi se dvigal in padal, kakor položena vrva. Zdaj so pričeli misliti celo na to, da bi zgradili še tretji predor, ki bi oskrboval prva dva predora z vodo. V tem rovu bi bili nameščeni vodnjaki in čistilni stroji za vodo.

Stroški za predor bi znašali — računano po današnjih cenah — štiri milijarde francoskih farnkov. Toda to je šele proučun. Takšni proračuni pa se vedno prekoračijo. Drugi zopet predlagajo, da naj bi se zgradila poleg predora še vzorna cesta. Seveda bi za tak načrt štiri milijarde ne zadostovale. Delo železniškega predora bi trajalo pet let, za vozno cesto pa bi potrebovali še nadaljnja tri leta.

Skozi predor bi lahko vozilo 125 do 150 vlakov na dan. Če bi odpotovali iz ene ali druge prestolnice (London—Pariz) ob osmih jutraj, bi lahko obedovali že v drugem glavnem mestu; popoldne bi prebili v mestu, opolnoči pa bi bili lahko zopet doma.

Predor pod Rokavskim prelivom pa ni zamišljen toliko zaradi trgovskih stikov med Anglijo in Francijo, temveč kot poglavitna mednarodna vez.

Ako se prepustimo svoji domišljiji in pogledamo v bodočnost, si lahko predstavljamo sledeče zveze: evropsko-azijsko črto London—Karachi, predor pod Mont Blancom, predor pod Bosporom; potem evropsko-afriško črto, predor skozi Gibraltar, ki je že dolgo v načrtu, dalje železnico skozi Saharo, ki je tudi že začrtana na zemljevidu.

Izračunali so, da predstavljajo provizije in obresti od denarja, ki so ga porabili za načrte in poskuse, ako jih računamo po šest od sto, velikanski kapital. Pri vseh teh načrtih pa bo treba velike previdnosti, ker bi se prav lahko zgodilo, da bi se Angleži, ki se pustijo sedaj tako lepo prositi, nenadoma požurili ter naredili, kakor takrat pri Sueškem prekopu, ko so stvar tako spretno zasukali, da je ostal v njihovih rokah.

IZ PRIMORJA

—Državno cesto po Vipavski dolini popravljajo. Skoro celotni kos od Ajševce do Vipave je v popravilu. Dosedanji tlak, ki je bil v nekaterih predelih že asfaltiran, je razbit in odstranjen, cesto obrobajo kupi gruča in kamenja in po razruvani strugi med tema dvema stenama se počasi in gugaje gibljejo in ropotajo težki in lahki avtomobili, so v stalni in večkrat glasni borbi z različnimi drugimi vožili in vpregami. Ne počakanim šoferjem in zadržanim voznikom gre vse napak in marsikatera ostrpa pa tudi surova beseda preseče zapršenost ozračja. Potniki vdano trpe in se smehljaje pustijo premetavati na svojih sedežih, ker se tolažijo, da bodo dela kmalu dovršena in bodo oni potem po gladkem asfaltu udobno brzeli po razcveteni in v zelenju toneči Vipavski dolini. Popravila, ki so sedaj v teku, so bila nujno potrebna. Cesta iz Gorice

po Vipavski dolini do Postojne je ena naših najživahnějšíh prometnih žil. V povojnih letih je doživela že mnogo popravil in predelov, pa je bila zadnje mesece v zelo slabem stanju. Sedaj jo hočejo razširiti, zravnati in preložiti. Največja dela v tem pogledu so v Ajdoviščini in na Cesti. Ajdovski odsek bo čisto nov; nova cesta bo tekla od razširjenega Sturškega mosta preko nekdanje predilnice in po polju pod trgovcem ter se bo ob koncu pokopališča zljala na staro državno cesto. Na Cesti je izginila tesna vijuga in bo vozila sedaj skozi vas široka, ravna črta. Celotni tlak obnovljene ceste bo izdelan po najmodernejših predpisih s primerno kanalizacijo in z vsemi varnostnimi pripravnimi ter bo asfaltiran.

—Pojasnilo o amnestiji. Ker so neki listi prinesli netočno vest, da je tihotapstvo iz februarke amnestije izključeno, prinašamo sledeče pojasnilo: Kazni za tihotapstvo tobaka, soli, kinina in drugih monopol-skih izdelkov se z amnestijo oprostijo, če za te prestopke postava določa samo globo v največjem znesku 2.500 lir. Če pa je kazen določena z nad 2.500 lirami, se globa spregleda, oziroma delno zniža le, če stranka plača tekom 120 dni (števisi od 23. februarja 1940 dalje) monopolno pristojbino; te pristojbine je treba plačati le, če znašajo nad 1000 lir. — Isto velja za kazni radi prepovedanega kuhanja in prodajanja žganja.

—V avtomobilu ga je zadela kap. 48-letni zavarovalni uradnik g. H. Tomšič se je v torek, 2. aprila popoldne peljal z avtomobilom po službenih poslih proti Ajdoviščini. V bližini ceste pod Sv. Križem mu je postalo slabo. Njegov spremljevalec ga je hitro zapeljal k zdravniku v Ajdoviščino, da bi mu nudil pomoč. Bilo pa je prepozno. Kljub takojšnji injekciji je Tomšič podlegel srčni kapi. Rajniki je bil po rodu Gorčan, sin slovenskih staršev, ki se ni nikoli sramoval svoje materine besede. Bil je dober človek. Svoj čas je služboval kot užitinski uradnik v Baski dolini in je bil zato znan po naši deželi.

—Loke pri Krombergu. — Pred kratkim se je naselil v Lokah furlanski duhovnik Celeon, ki bo opravljal vsa duhovniška dela v loški cerkvi.

MALI OGLASI

Delo dobi
deklet v gostilni. Vpraša naj se na 1245 E. 55th St.

Odda se
soba za enega fanta ali dekleta; vse udobnosti. 920 E. 73rd St. (141)

Delo dobi
Moški dobi delo na farmi. Oglasi naj se po 4 uri popoldne na 5204 St. Clair Ave. (140)

Zavarujte vaš avtomobil proti nezgodi

\$5.000 do \$10.000 zavarovalnine za ljudske poškodbe stane \$21.08. \$5.000 zavarovalnine za škodo storjeno drugim avtomobilom, stane \$6.80. Zavarujem tudi avtomobile proti ognju in tatvini. Zavarujem hiše, trgovine in šipe pri trgovinah. Prodajam hiše in lote.

Vprašajte pri
John Zulich
18115 Neff Road
Telefon KEnmore 4221.
(143)

Kraška kamnoseška obrt
15425 Waterloo Rd.

KEnmore 2237-M
EDINA SLOVENSKA IZDELOVALNICA NAGROBNIH SPOMENIKOV

East 61st St. Garage
FRANK RICH, lastnik
1109 E. 61st St.

HEnderson 9231
Se priporoča za popravila in barvanje vašega avtomobila. Delo točno in dobro.

To je vse, kar je ostalo od precejšnega števila francoskih bojnih tankov, katere so razbili Nemci s svojim značilnim "blitzkriegom" v Flandriji. Slika je bila poslana iz Berlina potom radia.

Nobenega civilista ni več videti v tem severnem francoskem mestu. Le vojaštvo je še tu. Francoski tanki na poti na fronto. Poslopja so razrušena od nemških bomb, samo cerkev je še po čudnem naključju ostala nedotaknjena.

HELENA HALUSCHKA:

Sin dveh očetov

Nič čudnega, če je Volbenk tisti večer skušal privrati zleteti! Prelepemu dnevu je sledila krasna zvezdnata noč. Kamor je pogledal, povsod iskrece se zvezde! Ko je stal vrh griča, ni mogel nobene stvari na zemlji več razločiti in je videl le zvezde, ki so se bleščale pod njim in nad njim. Hodil je med njimi, skoraj bi jih mogel trgati kakor cvetlice. Mirno so krožile, hodile so stoletja in stoletja svoja določena pota. Kakšna sila jim je pisala pot? Le slepa sila? Sila brez duše? Ali je res edino misleči človek živ pokopan v strašanski grob? Edino živi, misleči in trpeči človek! Brez uzmiljenja!

Toda kako naj rodi dušo, kar je samo brez nje, in zavest, kar je samo nima?

Volbenk je stegnil roke za zvezdami in govoril sam s seboj:

"Kje je Bog v vsem tem! Kam naj grem, da ga najdem, kam naj obrnem oči, da ga uzmrem?"

Po tem lepem dnevu je Volbenk nemudoma pisal svojemu staremu profesorju. Tako ga je prevzelo, da se je nekomu moral zahvaliti. Pismo je naraslo in v njem sta se dobra hrana in lepi vrt prijazno mešala z zvezdami, mlado ljubeznijo do domovine ter novimi spoznanji.

Stari profesor je ganjen odgovoril:

"Wilde, zavoljo teh dobrih besed naj vam bodo odpušteni vsi vaši grehi, sedanjí, pretekli in prihodnji — tega zadnjega moja sestra sicer ne odobrava."

Tudi gospodična Werther je pripisala nekaj besed, tako vedrih in dobrih, da se je Volbenku stozilo po njej.

Oglasila se je tudi mati. Končno je po hudi bordi mož prišla na ločitev. Zato je sinu že napovedala, da se bo kmalu spet lahko selil. "Kajne, da boš mož, ki se morem nanj zanesti v tem bridkem boju, ki me še čaka. Zaročila sem se z ravnateljem Bohmejem."

Volbenk niti sekundo ni premišljeval, ko je pisal odgovor: "Ostanem pri očetu doktorju Wildeju. Najlepše pozdravi Volbenk."

Ko je bil vrgel pismo v nabiralnik, ga je to maščevanje nad materjo bridko zbolelo. Zakaj maščevalnost mu je narekovala pismo; nad materjo se je maščeval za zmago ravnatelja Bohmeja nad svojim krušnim očetom!

Mati je pisala tudi teti Ivani, ki je potem poklicala fanta k sebi. Opazila je že pri prvi besedi, kako je hipoma postal vase zaprt, in mu govorila o materi nežno in z neskončnim sočutjem. Volbenk je mater pač še vedno ljubil, toda z njo ni maral. Odkrito je priznal, da ravnatelja Bohmeja sovraži, povedal pa ni zakaj.

Teta Ivana, ki je vedela, da je ločitev nekaj strašnega, je prigovarjala Volbenku, naj pomaga očeta in mater spraviti, naj se trudi, da se laže sporazumeta. Volbenk je odkimal:

"Saj se dobro razumeta, teta Ivana, in se imata tudi rada."

Tedaj teta Ivana prvič v življenju ni vedela ne kod ne kam. "Razumeta se? Ljubita se? Čemu potem silita narazen?"

"Kdo ženske razume? Če se jim godi slabo, prenašajo kot junakinje, če pa jim predobro, ne vzdržijo."

"Tega večina ljudi ne vzdrži."

zi," je popravila teta.

In ko je Volbenk nadaljeval, se je skoraj ustrašila.

"Teta Ivana, ali si poznala mojega pravega očeta?"

"Da, poznala sem ga, a o njem nisem govorila, ker..."

"Ker je hotel tako moj oči, da se zabriše vsak spomin na prvi zakon moje matere. Jaz naj bi ne bil sin vojaka, temveč otrok poveljnika časa. Kaj veš o mojem očetu, teta?"

Teta je stopila k pisalniku in potegnila iz predala staro mapo.

In nje je zdrnila podoba. Mož v sivi vojaški uniformi s prav istim trpkim nasmehom, istimi svetlimi očmi kot tista očetova podoba, ki mu jo je obožiču pričaral pred dušo oni stari koral.

Podoba je drhtela v fantovih rokah.

"Daj jo meni, teta!"

"Rada, otrok moj! Ah, če bi vedel, kakšen mož je bil tvoj oče! Koliko so mu dolžni! Po polni brati je bil mojega moža, ki so mu starši umrli brez premoženja. Tvoj oče ga je šolal na svoje stroške, čeprav je imel tudi sam le nekaj malega po svoji materi. In ni mu bilo lahko s stricem, kajti bil je pravi Janez Narobe. Toda tvoj oče je pazil nanj in ga vzgojil v sijajnega moža, s katerim sem se pozneje jaz poročila."

Tvoj oče je bil zdravnik, kakor veš, in je zdravil ljudi na svoj način. Vzrok bolezni je vedno iskal najprej v duši, šele potem v telesu. Pomagal je, kjer je le mogel, in zdravil je najrevnejše bolnike prav tako skrbno kakor najbogatejše in neprestano delil, kakor bi imel milijone. In če bi ga tvoja dobra mati ne razumela in mu ne pomagala, bi gotovo težko živel. Tako pa sta delala in se ubijala dan za dnem in bila vedno dobre volje.

In ko si prišel ti, Volbenk, mislim, nobenega kraljevskega sina še niso tako radostno sprejeli! Še v povojih si bil, ko je oče že videl v tebi svojega naslednika. Čisto resno ti je igral — bil je izvrsten godbenik — svoje skladbe."

"In po večerih," je sanjal deček, "me je jemal na kolena in mi grel mrzle noge v svojih dlaneh."

"Da, res je," je presenetilo teta Ivana. "Kako neki to veš, saj si bil še čisto majhen, ko je odšel na vojno."

"Toda, povej mi teta, kako to, da ste pustili mojo mater tako samo po očetovi smrti?"

Teta Ivana je vzdihnila. "Nismo je zapustili. A pri najboljši volji takrat pomagati nismo mogli. Zgubili smo v Alzaciji hišo in zemljo in smo morali bežati. Tvojega strica so vpoklicali, dolgo nismo o njem nič slišali. Z obema tvojima bratrančema, čisto majhna sta bila še, sem ostala tu, na materinem posestvu, ki je že stara družinska last, a je bilo vedno zadolženo. Na zelo čuden način sva se našla spet s Fricem, ki je bil med pogrešanimi — a to ne spada sem."

Zelo trdo nam je šlo spočetka, nazadnje smo pa le začeli laže dihati. Majhna kmetija nas ni mogla preživljati, zato smo si pomagali s tovarno za ure. Z desetimi delavci smo pričeli in da smo še to zmogli, je morala babica prodati vse svoje dragocenosti."

Hvala Bogu, minulo je! Priporočujem ti samo zato, da boš vedel, zakaj nismo mogli poma-

gati."

"Da, in potem se je tudi pri nas vse spremenilo. Mati je prodala hišo mojega očeta, ni je mogla več vzdrževati, je rekla, in se je poročila z doktorjem Wildejem."

"To je bil seveda nov svet, kamor mi nismo nič prav sodili. Popolnoma smo se odtujili drug drugemu. Mislim, da je tako želel doktor Wilde. A zdaj mora biti spet drugače. Pomagati moramo tvoji materi, da najde spet pot do nas, prav sedaj bo tega zelo potrebna. Takrat nismo bili veseli njene poroke z doktorjem Wildejem, ki ima popolnoma drugačne nazore kakor mi. Pa je bila le srečna z njim in tebi je bil on dober oče. Pomagati ji moramo, da se spet spravi. Ti pa, Volbenk, bodi svoji materi dober sin, kajti le tvoja ljubezen ji more pomagati."

Dosti več teta ta dan ni govorila, toda Volbenk je čutil, da mu je videla v srce.

Nekaj dni potem je prišlo materino pismo. Razmetane, potoglave črke so pričale, kako je bila razburjena, ko je pisala teh nekaj besed:

"Mati bi ti ostala zvesta celo pod visilicami. Kaj ti je mar žena doktorja Wildeja? — Tvoja mati."

Ure in ure je begal Volbenk po gozdu. Prav za prav ima mati prav. Kaj njega briga žena doktorja Wildeja? Mar se je mati zanj zaradi tega manj žrtvovala? Ali mu ni stregla, kadar je bil bolan? Ni mar zanj stradal med vojsko? Kaj ni kriv doktor Wilde sam, ko jo je vzgajal, naj se izneveri sami sebi iz prejšnjih let? Saj je hotel, da je imela vero in zvestobo za prazen nič.

To vse je Volbenk pretehtal; ko si je pa priklical pred oči podobo, kako je mati počivala v Bohmejevem objemu, ni mogel matere od žene več ločiti.

Koliko drugačna od matere je bila teta Ivana! Kakor kraljica je hodila med svojimi otroki, mirno, odločno in pogumno. V njej je bilo vse enotno in brezpogojno trdno za vedno.

Ko je odgovarjal materi, je bilo pismo pač toplejše in bolj spravljivo, sklepa pa, da ostane pri očimu, ni spremenil in ga je utemeljeval s tem, da ravnatelj Bohmeja ne more trpeti. Prosil je, naj mu dovoli, da sme počakati v Švici, dokler ločitev ne bo izvršena.

To mu je dovolila.

Kadar se je Volbenk pozneje spomnil na te počitnice, so se mu dozdevale ko prelepe sanje. Tu ni vse samo večno nastajalo, kakor v vele mestu, temveč je prečudno venomer bivalo. Čas ni bil razbit v ostre, robate drobce, ki duši sekajo rane, in ni nervozno priganjal od minute do minute, tekkel je neopazno ko široka, varno noseča reka in je, vsaj zdelo se je tako, kdaj pa kdaj obstal. Ob sončni pripeki na primer, ko je migo-

tal razbeljen zrak nad polji in se je brezoblačno nebo bočilo temnosinje in visoko, ko se ni genila nobena bil in je bilo vse tako prenasličeno z lučjo, da utripa življenja ni bilo več moč čuti. In so bile tudi drugačne ure, kadar je namreč zvečer teta Ivana prepevala na vrhu stare pesmi ali pripovedovala pravljice. Tedaj je slednja sekunda skrivala v sebi celovečnost sreče.

In prišlo so tudi vesele ure — kadar so otroci križarili po poljih in odkrili bogve kaj vse. Ivanu je nekoč šinilo v glavo, da bi si spekli krokarja na raznjo. Kako je bil mrha trd in grenak! Seveda, ker so ga ponote do minute, tekkel je neopazno ko široka, varno noseča reka in je, vsaj zdelo se je tako, kdaj pa kdaj obstal. Ob sončni pripeki na primer, ko je migo-

hlače. Moral je, da bi mogel dostojno iti skozi vas, prepeti dva žepna robca čez svojo zadnjo plat. In nalive tisto popoldne na polju! Zarili so se globoko v kup sena, ki jih je prijetno gredo. Prelepo je bilo gledati, kako dež v debelih, toplih kapljah zamolklo bije ob tla. Ivan je tako navdušen deklamiral pesmi Viktorja Hugoja, da se je razvnel celo Volbenk, čeprav je razumel pesem le napol. Še Stop se je nesramno hlinil, da napeto sledi navdušenemu govorniku, junaško se je vzravnal pri vsaki kričice izrečeni besedi in turobno cmevkal, kadar je Ivan lirčno ihtel. Kako vedre in vesele in kako polne čiste radosti so bile te ure!

Potem so sledile druge, svete ure, ko je bila vsa narava samo molitev, vsa pesniško opojna; ure, ki so napolnile človeško srce do vrha z lepoto in ljubeznijo, da si le še eno mogel želeli:

Ostani, zakaj prelepa si! Neopazno je minila vsaka ura. Počitnice so se nagibale h koncu in Ivan je moral nazaj v Pariz. Nič ga ni mikalo tja in trdil je, da v teh zadnjih nočeh ne bo več spal in si tako neprestano budil zavest, da je še vedno tu. Odkar se je bil z Volbenkom stpel in sta tako postala prijatelja, je govoril z njim o vsem, tudi o svojih največjih skrivnostih.

NAZNANILO IN ZAHVALA

Z globoko potrtem srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je izdihnil svojo blago dušo naš preljubljeni in nikdar pozabljeni soprog in oče

Anton Sterle

ki je previden s svetimi zakramenti po kratki bolezni za vedno zatisnil svoje trudne oči dne 15. aprila, 1940, v starosti 70 let.

Po opravljeni zadušnici v cerkvi sv. Vida, smo ga položili k večnemu počitku dne 18. aprila, 1940 na Calvary pokopališče.

Globoko hvaležni se želimo tem potom prisrčno zahvaliti Monsignorju Rt. Rev. B. J. Ponikvarju za spremstvo iz hiše žalosti v cerkev in na pokopališče in za opravljeno sveto mašo in cerkvene pogrebne obrede.

Iskreno se želimo zahvaliti Miss Amalia Marentic in Mrs. Mary Zelko, E. 60th St.; za prvo pomoč in tolažbo v teh težkih in žalostnih dnevih kakor tudi vsem drugim, ki so nam kaj dobrega storili na en način ali drugi. Ravno tako tudi iskrena hvala vsem, ki so ga prišli pokropiti, vsem, ki so želi in molili ter se udeležili svete maše in pogreba.

Prisrčno se želimo zahvaliti vsem onim, ki so v zadnji pozdrav okrasili krsto pokojnega s krasnimi venci kakor tudi naša prisrčna zahvala vsem, ki so darovali za svete maše in ravno tako tudi naša iskrena zahvala vsem onim, ki so dali svoje avtomobile na razpolago pri pogrebu.

Prav lepo se želimo zahvaliti družini Louis Dornik in Mr. Frank Dornik, ki so prišli sem iz Pennsylvanije in se udeležili pogreba.

Iskrena hvala tudi članom društva sv. Srca Jezusovega (samostojno) in društva Cleveland, št. 126 SNPJ za lepo udeležbo pri pogrebu. Posebna zahvala naj pa velja nosilcem krste, ki so ga spremili in položili k večnemu počitku.

Prav lepa hvala tudi pogrebni zavodu Joseph Zele in Sinovi za vso prijazno postrežbo in za lepo urejen pogreb.

Preljubi in nikdar pozabljeni soprog in oče, moral si nas za vedno zapustiti, toda ostal nam boš v sladkem spominu. Globoko potrti nad Tvojo bridko izgubo Ti želimo, da počivaš v miru v zasluženem počitku. Večna luč naj Ti sveti in lahka naj Ti bo ameriška zemlja.

Žalujoci ostali:

ANNA STERLE, soproga.
ANTON, sin.

Cleveland, O., 13. junija, 1940.

Največ za Vaš gazolinski dolar! To je vedno naš cilj zaradi tega smo X-70 IZVRŠEVANJE ŽE 22 KRAT POVELIČALI in sicer od leta 1935 — petkrat pa samo lansko leto!

Te pridobitve so uspeh stalnega proučevanja da se SOHIO X-70 drži v ospredju, vedno boljše in v vsakem oziru kar zahtevate . . . dolžino milj, dviganje, gonilno moč in varnost proti sunkom. Ali ste ta naš izdelek že poskusili? To bi morali storiti — ZDAJ!

SOHIO X-70
THE PROGRESSIVE GASOLINE

Copyright 1940, The Standard Oil Company (Ohio)

THE STANDARD OIL CO. (OHIO)

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Pri- dajte k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0628